

Symetria, Niewolnicy wolności

Grzech postawił mnie na drodze, którą znałem
Rozpiętą między światłem a złem

Gdy zacząłem biec, powoli zrozumiałem
Że dla życia jestem jak?

To dziecko, najmłodszy syn
Który błędząc, szuka celu
Gdy znajduje swoje miejsce
Ono znów zaczyna płonąć

I oddali mi te wszystkie słowa
Wyrzucili wór białego prochu
Zanurzyłem usta w szklance pełnej wiary
Znowu jasny stał się sens

Na tej ścieżce, na zakręcie
Rosną kwiaty takie piękne
Mają kolce, białe róże
Gdy ukłują, zaczynasz marzyć
Czy wiesz jak to jest?
Kiedy oczy swe zamykam?
Widzę jasne, białe światło
W jego blasku tamte róże kwitną!

I oddali mi te wszystkie słowa
Wyrzucili wór białego prochu
Zanurzyłem usta w szklance pełnej wiary
Znowu jasny stał się sens

W moim mieście, w moim domu
Ludzie są jakby naćpani
Niejasnością zwykłej prawdy
W tym skurwiałym gąszczu granic

W moim mieście, w moim domu
Ludzie są jakby naćpani
Niejasnością zwykłej prawdy
W tym skurwiałym gąszczu granic

Znów zabrali mi te wszystkie słowa
Odzyskałem wór białego prochu
Kaleczyłem usta w szklance pełnej wiary
Niejasnością stał się sens